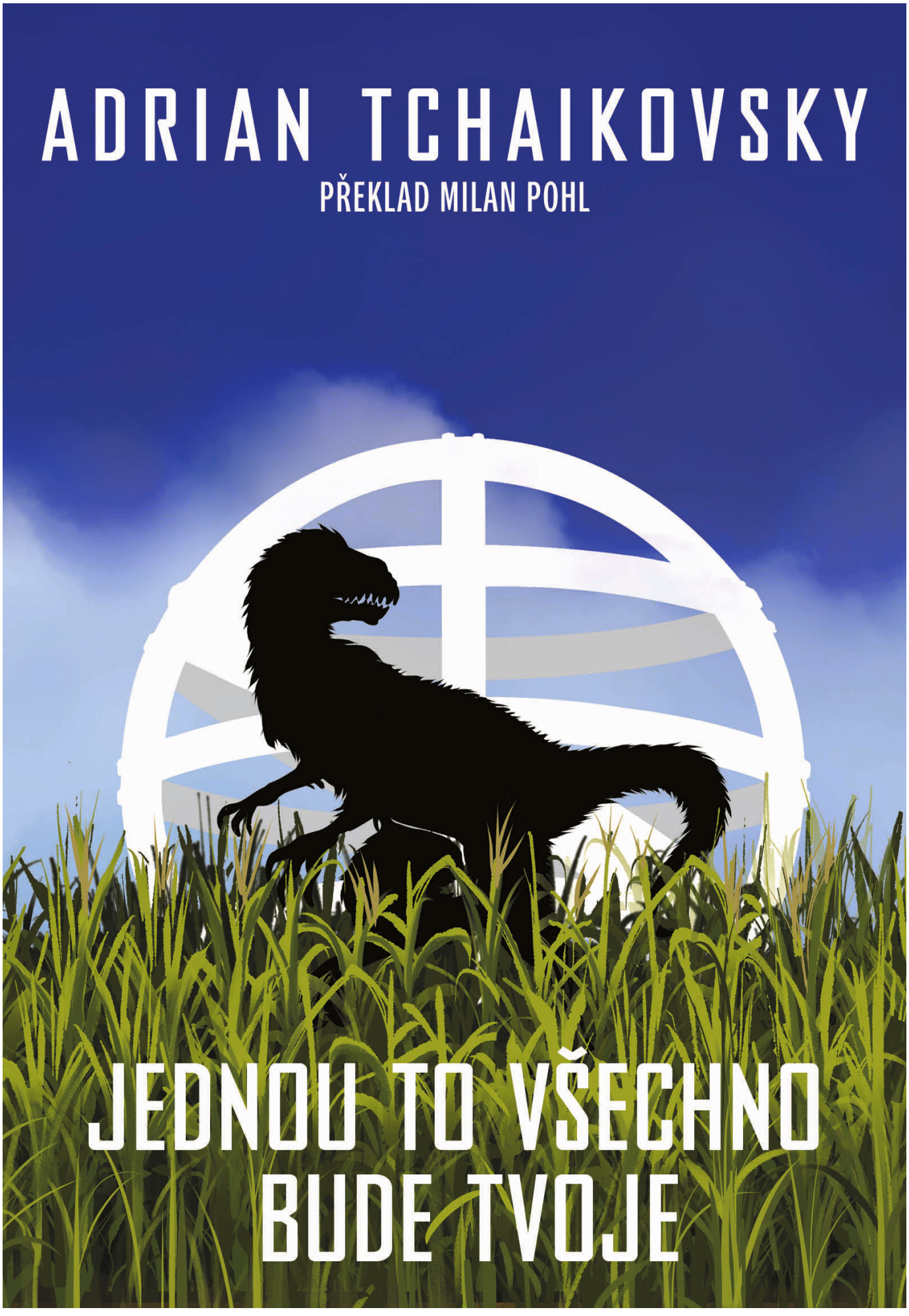
ADRIAN TCHAIKOVSKY

PŘEKLAD MILAN POHL

JEDNOU TO VŠECHNO BUDE TVOJE

ADRIAN TCHAIKOVSKY

JEDNOU TO VŠECHNO BUDE TVOJE

One Day All This Will Be Yours
Copyright © 2021, 2025 Adrian Czajkowski

First published in English by Solaris, an imprint of Rebellion Publishing. All rights reserved. Used under licence.
This translation is published by arrangement
with Rebellion Publishing Ltd.
www.rebellionpublishing.com

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2025
Translation © Milan Pohl, 2025
ISBN 978-80-88626-76-3 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88626-77-0 (ePub)
ISBN 978-80-88626-78-7 (mobi)
ISBN 978-80-88626-79-4 (PDF)

KAPITOLA PRVNÍ

DALŠÍ DOKONALÝ DEN NA KONCI SVĚTA.

Jako obvykle vstávám se sluncem. Na obloze ani mráček. I kdyby se zatáhlo, pořád by to byl dokonalý den, protože když farmaříte jako já, v pravý čas a na pravém místě se hodí i déšť. A samozřejmě švindluju; mám špičkové satelity pro řízení počasí, které mi neviditelně krouží nad hlavou. Ovládá je počítačový systém dost chytrý na to, aby mě porazil v pokeru, natož v šachách. Déšť, když ho potřebuju; slunce, když ne. Sníh, když rozhodnu, že přišla zima. Jak já ten drsný život venkovana miluju! Žiju tady jen se svými políčky, zvířaty a doslova tou nejlepší technologickou podporou, jakou kdy kdo vynalezl.

Nebyl jsem vždycky farmář. Musel jsem se to naučit sám, většinou tak, že jsem se prokousával nesrozumitelnými uživatelskými příručkami – *Děkujeme, že jste si pořídili robotickou mlátičku Kinhardy-Wollop model 94!* I když jsem měl k dispozici všechen čas na světě, nejdřív jsem pochyboval, jestli se mi to všechno podaří zprovoznit. Jenže se ukazuje, že když jste dost vytrvalí a zarputilí, svépomocí zvládnete rozchodit v podstatě cokoli. Tohle místo se řídí samo. Doslova.

Rozeběhnout to mi trvalo dvacet let. Stálo to za každou chvilku. A každou chvilku, kterou jsem tomu věnoval, dokonce i tehdy, když jsem nocoval pod hvězdami a vracel se v čase plenit sklady s potravinami, abych měl co do úst, dokonce i tehdy jsem si říkal, o kolik se mám líp než za války. Já už válčit nebudu. Tenhle voják odešel do výslužby na venkov.

Jen si to přiznejme. Válčit už nebude *nikdo*. Světový mír, lidičky. Na věky věků.

Celé ráno se šťourám v traktoru. Před měsícem jsem ho zachránil z roku 1962, kdy rezivěl v nějaké sovětské stodole. Rozhodně ho neopěvuju jako vrchol zemědělské techniky, který nikdy nic nepřekoná. Ale opravování toho starouška mě na pár týdnů zaměstnalo a je fajn mít nějakého koníčka. A musel jsem předělat jeho pohon, poněvadž nechci každé tři dny drancovat fosilní paliva z minulosti ani tady zakládat svou vlastní rafinerii. Takže mám v podstatě kouzelný traktor.

Jak říkám, trochu švindluju. Švindlování mi usnadňuje život, a nebudu se přece patlat s něčím, s čím se patlat nemusím.

Znáte ten vtip o sovětském zemědělství, viďte? *Dotaz na Rádio Jerevan: Je pravda, že v Sovětském svazu roste obilí jako telegrafní sloupy? Odpověď: V principu ano, a místy i hustěji.* Když ten vzpurný stroj zprovozním a rozkodrcám se s ním k rýžovým polím, zase si tu starou anekdotu opakuju a můj hlas se nese nad zvlněnými lány k obzoru, aniž by ho kdy zaslechla další lidská bytost.

Valím se krajinou v tom svém sovětském svištidle se zbrusu novým červeným nátěrem, protože právě probíhá sklizeň pšenice a kukuřice. Žádné hlavy se ale nezvednou, aby se podívaly, čemu se to směju; žádné hlavy tu nejsou. V dějinách byly zhruba tři momenty, kdy zemědělská automatizace dosáhla naprosto dokonalé efektivity. Já jsem ty momenty uloupil, nanosil vychytávky sem k sobě a spoustu šťastných dní strávil tím, že jsem se snažil jejich vzájemně nekompatibilní systémy přesvědčit, aby spolu mluvily. Teď už šlapou jako hodinky. Sázení, pletí, sklízení, uskladňování, to všechno zajišťuje celá flotila strojů od velikosti komára po velikost domu. A já si díky tomu můžu renovovat starožitná zemědělská vozidla z dvacátého století a vozit se v nich se slamákem na hlavě a stéblem trávy v ústech jako správný vidlák.

Tam, kde se pasou stáda, se před publikem čítajícím jednoho robotického ovčáckého psa učím hrát na banjo. S potěšením zjišťuju, že mi to pořád moc nejde. Byla by to pěkná otrava, osvojovat si dovednosti příliš rychle, zvlášť když jste na odpočinku a máte všechen čas na světě.

Doslova všechen čas. Můj čas; můj svět.

Pak musím nakrmit Mrzutku. Rád se dívám, jak se ke mně žene z úkrytu a slintá při tom à la Pavlov, jen co zacinkám na zvonek. Zatímco polyká svou svačinu, sám se zakusuju do obloženého chleba se šunkou a nakládanou okurkou, tím lahodnějšího, že je to moje šunka a moje okurka. Kdyby mi nevadilo jíst pořád dokola to samé, vystačil bych si s mnohem menším hospodářstvím, ale zkuste roky přežívat na vojenských přídělech; potom pestrou stravu uvítáte. Letos prubnu lososy, umiňuju si; pustím se do neprobádaných vod, což znamená, že si musím pořídit člun. Nezbude mi než se vrátit do doby, kdy lososi ještě existovali, a nastudovat si, co s nimi vlastně dělat. Mám takový pocit, že jde o jeden z těch druhů s absurdně složitým životním cyklem, nahoru do jezer na vrchovině, pak zase dolů k moři, prostě sisyfovské lopocení. Kouká z toho velký projekt, na kterém budu spokojeně pracovat roky.

K večeru rachotím ve svištidle zpátky k domu. Motor pořád neběží tak docela uspokojivě – zní trochu nevrle – a tohle je taky fajn. Aspoň budu mít důvod zase se podívat pod kapotu a ještě se v něm trochu pohrabat. Pokud totiž dosáhnete dokonalosti, pak není od věci trochu ji znedokonalit, jinak to bude brzy nuda.

Mrzutka chce jít samozřejmě se mnou. Když jí dám nažrat, vždycky v sobě objeví náhlou náklonnost. S nadějí v očích našlapuje za traktorem až k domu a chce, abych ji pustil dovnitř, jako když byla ještě malá. Jenomže já už

jí nemůžu dovolit, aby se mi sápala po nábytku, a tak zdvořile, avšak neoblomně zavírám před jejím kňučením dveře a uléhám s pocitem dobře vykonané práce.

Druhý den ráno se spustí alarm.

Od posledního poplachu uplynula už delší doba. Pokaždé si myslíte, že tentokrát je to naposledy. Mrknu na satelitní mapu a vidím, že uprostřed pole s ječmenem se něco objevilo. Vzhledem k radiaci a koncentraci těžkých kovů bych měl celou tuhle úrodu vystřelit do slunce, aby se do potravního řetězce (přesněji řečeno do mě) nedostaly spousty škodlivin. Ale tohle je cena za dokonalost a moc si na to nestěžuju. Na úhlednou likvidaci, v niž jsem doufal, ovšem není čas, a tak do sebe kopnu hrnek silného kafe a hupnu do svištidla, ještě při tom chroupám patku včerejšího chleba namazanou máslem. Obilí sklízejí a máslo stloukají roboti, ale chleba peču sám. A dobrý chleba, jestli se můžu kapku pochválit.

Venku na poli to „něco“ brzy zpozoruju. Sto metrů široký kráter mrtvého rostlinstva se dá těžko přehlédnout. Samotný narušitel je poměrně malý. Pouhá kapsle jedenapůlkrát větší než člověk. Napadá mě, že v ní třeba není nic než elektronika. Upřímně řečeno vypadá dost hrubě. Z estetického hlediska je můj traktor mnohem příjemnější, a to přesto, že mám před očima výdobytek technologie o několik set let pokročilejší než výkvět komunismu.

Jedu rovnou k němu, už dumám nad dekontaminačními opatřeními a nad tím, kolik hlíny budu muset vyměnit, když vtom odskočí poklop a ven vypadne muž. Skončí na všech čtyřech, trochu se z něj dýmá a na sobě má skafandr z plastu a fólie, pořád ještě připojený kabely a hadičkami ke kapsli, ze které vylezl. Kašle, dokonce zvrací. Asi měl náročnou cestu, pomyslím si shovívavě, ačkoli se zdá, že roli tu hrají i endemické zdravotní problémy. Tvář má zarostlou a vyzáblou jako oběť hladomoru, kůži zbrázděnou jizvami po operacích a posetou skvrnami a několika melanomy.

Seskočím ze svištidla a běžím odumírajícím ječmenem k němu. „Ahoj!“ volám anglicky, čínsky, rusky (tuhle řeč jsem pochytil při opravování traktoru), španělsky a chorvatsky.

Zastavím se tři metry od muže. Upřeně hledíme jeden na druhého. Po chvíli se rozpláče. Mezi vzlyky ze sebe vydaví otázku, při třetím zopakování ji můj tlumočnický software identifikuje jako arabštinu s příměsí románských jazyků, a tak se s ním přece jen dorozumím.

„Přesně tak,“ říkám jeho uslzené tváři. „Zvládls to. Vítej na konci času.“

Jmenuje se Rigo. Zpočátku není schopen kloudného slova; je toho na něj moc. Prostě si k němu přidřepnu a dívám se, jak rukama v nemotorných rukavicích zápolí s hejblaty své kapsle. Její vnitřní vybavení vypadá, jako by ho někdo zbastlil na koleni, vůbec v té fušeřině nevidím, o co se vlastně snaží, tedy kromě toho, že přístroje nedělají to, co chce. Konečně si zase sedne a pořád ještě pláče. „Je to rozbitý,“ povídá mi.

„Ale co?“

„Měřič radiace. Nic nedetekuje.“

Zasměju se. Rigův nechápavý pohled naznačuje, že na smích není zvyklý. Možná v životě neviděl smějícího se člověka.

„Jediná radiace, se kterou se tu setkáš, kamaráde, je radiace přírodního pozadí.“ Popravdě řečeno, hlavním zdrojem radiace je teď on sám, ale nemá smysl ho deptat. Raději se představím, podávám mu ruku, jenže on tu zvyklost nezná. Utrpěl otřes, chudák.

„Dýchej zhluboka,“ radím mu. Na všechno poulí oči: na nebe, na pole, na obzor. Odhaduju, že tam, odkud pochází, už širá krajina není tak širá, jak bývala.

Nakládám ho do svištidla a vezu k domu. Cestou zjišťuju, že roboti ho neděsí, ale živočichové ano, počínaje ovcemi a konče tím nejdrobnějším hmyzem. Po Mrzutce není nikde ani vidu, ani slechu, a ještě že tak. Takový šok by Rigovo duševní zdraví nemuselo unést. Lepší bude jít na to hezky pomalu.

Doma nachystám něco k snědku. Rigo – pořád ještě ve skafandru se sbírkou odpojených hadiček – sedí u hrubého dřevěného stolu. Neoholený, poďobaný, nervózní. A přece tomu nebožákovi začíná docházet, že to vážně dokázal. Když ho do té mrňavé kapsle strkali, asi si myslel, že prostě umře: jeden ze zoufalců. Ty chvíle, kdy jim dochází, že tohle je doopravdy země zaslíbená, idylická budoucnost, ve které se svět uzdravil a všechno je v pořádku – ty chvíle pořád miluju. Přihlížím, jak mu z končetin pomalu vyprchává celoživotní napětí. Podávám mu talíř se studeným kuřecím stehnem a pečenými rajčaty, vejcem natvrdo a troškou loňského hruškového čatní, které se mi obzvlášť povedlo. Jídlo patří k těm věcem v životě, do nichž se vyplatí investovat nějaké to úsilí.

Můj dům je založen na francouzské farmářské usedlosti z devatenáctého století, kterou jsem kdysi navštívil a dost mi líbila. Kvůli zuřící válce, kauzálním bombám a všemu kolem jsem se v ní tenkrát nemohl zdržet – z celé té oblasti jsem musel urychleně vypadnout –, ale utkvěla mi v paměti. Později jsem se tam vrátil, našel ji a nechal si tady vybudovat repliku, přirozeně dovybavenou veškerým moderním komfortem, ale tak, aby to nebylo vidět. Venkovská prostota skloubená se špičkovými systémy chytrého domova.

„Pověz mi, jaké to je tam, odkud pocházíš,“ pobízím Riga. Střídavě jí, civí z okna a pláče. Jak říkám, je toho na něj moc a menší rozhovor o jeho domově by ho mohl uklidnit.

A je to hodně pochmurné vyprávění. Žije v podzemí s několika tisíci dalších přeživších ve spárech nukleární zimy. Takhle živořili i jeho rodiče a prarodiče, a jemu a jeho blízkým se daří čím dál hůř. Vedení bunkru dělalo

první poslední, aby korigovalo jejich smýšlení, a namlouvalo plebsu, že všechno jde skvěle, ale než Rigo dospěl, ty kecy už jim nikdo nežral a všichni věděli, že jsou v háji. Kdyby se spokojili s vůní ozářených růží a soustředili se na spodní patro Maslowovy pyramidy potřeb, třeba by měli o něco stabilnější společnost. Veškeré své úsilí však napřeli do vědeckého týmu. Jejich vůdci jsou technokratická elita, přesvědčená o tom, že dokáže přetočit čas zpátky před apokalypsu, nebo aspoň otevřít dveře, kterými by všichni mohli uniknout.

Stavidla Rigovy výřečnosti se zvedají. Jednoduše teď nedokáže zmlknout, jako by nic z toho nemohl nikdy předtím vyjádřit slovy, jelikož se od narození mačkal v bunkru s lidmi, pro které to všechno byla stará vesta. Já jsem jediné pozorné publikum, jaké kdy měl.

Upřímně, Rigův život stál vážně za houby. Soucitně přikyvuju a upíjím kafe. Pamatuju si, jaké to bylo v dobách nejtužší války, a počítám, že takhle vypadal celý jeho život. Litanie kolabujících systémů, nemocí, hladu, surovosti a útlaku. Nabídl se jako experimentální subjekt, aby jeho rodina dostávala víc jídla. Očekával rozsudek smrti. Netuší, jestli ho měl ten experiment dopravit právě sem. Vždyť ani neví, kde vlastně je.

„Na konci času," vysvětluju mu ohleduplně. „V postepochalypse."

Rigo na mně utkví nechápavým pohledem.

Teď už vím celkem přesně, z jaké doby pochází. Rigovi lidé jsou ti, kteří přežili předposlední válku. Nechci mu říkat, že i když je to u něj doma doopravdy na prd, lidé se nakonec vzchopí a rozpoutají ještě jednu velkou válku, a teprve až pak zavládne idylka, kterou si tu užívám. Ještě jednu válku, která má všechny války ukončit – ale tentokrát je ukončí doopravdy. A tohle bude samozřejmě *moje* válka. Rigo se narodil asi sto let před jejím vypuknutím. Tak dlouho lidem trvalo, než svět poslepovali dost na to, aby jim stálo za to zase ho rozmlátit na kusy.

Později vytáhnu víno. Mám i vlastní vinice, ty však patří k nemnoha mým zemědělským experimentům, které zatím nepřinesly výsledky, o jaké bych se nerozpakoval podělit. Místo toho se tu a tam vydávám na nákup do obzvlášť dobrých let ve Francii, Austrálii a Kalifornii, lahve nechávám dozrávat v tomhle nebo tamtom zapadlém koutě dějin a odtamtud si je pak beru do sklípku.

„Ať slouží," připiju Rigovi na zdraví, ačkoli je nabíledni, že sloužit už přestalo.

Usrkne víno a znovu se rozpláče nad tím, jaká je to nádhera. Žádné podzemí, žádná radioaktivita. Nastrkám nádobí do myčky a zacinkám na zvonek.

Jakmile Rigo dopije, hned se rázně postaví.

„Musím se vrátit," povídá. „Musím jim to říct." Mrkáním zahání slzy. „Tohle místo… Jsme zachráněni. Doopravdy jsme zachráněni." Celý život žil v naprosté jistotě, že zemře mladý, příští generace zemře ještě mladší a potom už nejspíš žádná další generace nebude. A teď strávil den na farmě a ví, že všechno dobře dopadne.

Jdeme ven a tam ho seznamuju s Mrzutkou.

Pochybuju, že má dostatečný přehled, aby ji poznal. Neřekl bych, že paleontologie je v jeho době významnou součástí učebních osnov. Vidí jen velkou zubatou běsnící příšeru. Samozřejmě ochmýřenou, protože Mrzutka je podobně jako většina teropodních dinosaurů vlastně jen velká ňuchací koule peří. Nejsem objektivní, já vím, ale když zrovna nikoho nežere, umí být náramně roztomilá.

Rigo už toho moc nenapláče, protože Mrzutka od včerejška nedostala nažrat, a navíc dobře ví, co ten zvonek znamená.

Zatímco si Mrzutka vyšťourává staniol ze zubů, vydávám se k velké stodole, poněvadž mě teď čeká práce. Daň za dokonalost; někdy si zkrátka musíte ušpinit ruce. Procházím kolem sovětského svištidla, gyroplánu a vznášedlového tanku, všech těch svých vypiplaných hraček, až dojdu k armilární sféře, která je mým strojem času. Samozřejmě z armádních přebytků, ale na druhou stranu, přebytkem je teď všechno a jiná armáda než já sám už tady beztak není.

Díky našemu pokecu a podrobné prohlídce jeho kapsle, provedené mými přístroji, mám celkem přesnou představu o časoprostorových souřadnicích Rigova odletu. Je tedy docela snadné nastavit stroj tak, aby mě tam přenesl. Mimochodem, Rigova kapsle by zpáteční cestu nezvládla, aspoň podle odhadu mých systémů. Vlastně je zázrak, že se sem vůbec dostala. Laboratoř, která ji vyrobila, už by takovou kliku nejspíš víckrát neměla, ale já to nemůžu riskovat.

Vracím se v čase do toho tmavého, stísněného, radiací zamořeného místa přeplněného špinavými, hladovými, zoufalými lidmi. Páchnou nemocí. To místo požírá samo sebe. Nejsem necita. Taky jsem takhle živořil. Ale kdepak. Žádné výjimky. Kam bychom se potom dostali?

Vracím se ještě o nějakých dvacet let nazpátek. V tom je ten trik. Nemá smysl zabíjet diktátora, když by duch doby, který ho zplodil, jednoduše stvořil dalšího. Raději zabít ducha doby, a s diktátory je ámen. Postarám se o to, aby se několik vybraných vědeckých mozků vůbec nenarodilo. Sabotuju několik systémů. Abych pravdu řekl, pohrávám si s myšlenkou, jestli bych celý ten bunkr neměl prostě vyhladit o generaci dřív; možná by to bylo laskavější. Ale není to nutné. Dávám přednost nenápadným zásahům. Neskončím, dokud naprosto nezničím schopnost tohoto společenství cestovat v čase. Budou žít, budou umírat a nikdy neopustí dobu, do které se ke své smůle narodili. A nikdy se nebudou plést do skvostné samoty mého hospodářství.

A potom už domů a do postele s oním typicky farmářským pocitem příjemné únavy po celodenní dřině. Další dokonalý den na konci světa.

KAPITOLA DRUHÁ

VŠICHNI NAKONEC PŘIJDOU SEM.

Aby bylo jasno, není to zrovna práce na plný úvazek, ničit lidem sny o cestování v čase, ale pořád je to větší fuška, než byste si představovali. Mohlo by se zdát, že příležitostí k vynalezení stroje času je v dějinách pomálu, ale to jen proto, že svůj úkol vykonávám s takovou svědomitostí. Ten nešťastník, co bydlel u vás v ulici nebo možná o dvě ulice dál: ten, který spadl pod autobus nebo kterému vybuchl dům kvůli unikajícímu plynu? Tak to mohlo být moje dílo. Třeba měl ve sklepě prototyp stroje času, splácaný z lahví od mýdla a oboustranné lepicí pásky. Anebo mohli jeho potomci dospět k revolučním poznatkům ohledně podstaty čtyřrozměrného prostoru, které by navždy změnily vědu, pokud by se tedy dožil toho, aby si nějakého potomka pořídil. Anebo misky vah převážilo něco dalšího, nevyhnutelně vedoucího k budoucnosti, v níž by nějaký jiný, hůře odstranitelný chytrolín kápl na Velkou Myšlenku. Možná že by ten frajírek, kterého jsem právě strčil pod vlak, šikanoval všechny v kanceláři, až by jakéhosi introvertního génia dohnal k tomu, aby dal výpověď a raději šel vynalézat cestování v čase.

Tak vidíte, teď už nezní tak hrozně, že jsem ho zabil, ne?

Neříkám, že mi Riga není líto, ale pravidla jsou od toho, aby se dodržovala. Bez výjimky. A mám k tomu dobrý důvod, nejpádnější ze všech, musím ovšem přiznat, že na mé původní pohnutky se postupně nabalily další. Tady, na postepochalyptickém konci času, jsem si začal cenit samoty. Návštěvníci mi nevadí, ale dbám na to, že tu nezůstanou dlouho – a zároveň že odsud neodejdou. A taky si dávám záležet na tom, že je nikdy nikdo nepřijde hledat.

Je to poslání. A pokud ne poslání, pak alespoň povolání. A pokud ani to ne, člověk potřebuje koníčka, nemám pravdu?

Moc se mi líbil ten předchozí, před Rigem. Dorazil v ochranných brýlích a kožené bundě, s ohromným navoskovaným zakrouceným knírem. Jeho stroj byl překrásný. Pořád ho ještě mám – no dobře, mám je všechny, ve velkém hangáru, kam ukládám přebytečné stroje času, ale tomuhle náleží v mé sbírce čestné místo. Naleštěné mahagonové a týkové dřevo, kování z blyštící se mosazi. A pára! Pára a ozubená kolečka, maličká udělátka, která se rozsvěcejí, a písty, které kmitají nahoru a dolů… Když chlapík všechny ty pohyblivé součásti uvedl do chodu, připadal jsem si jako děcko o prázdninách v hračkářství. Nechal jsem si to od něj třikrát ukázat, abych to zvládl sám, až se ho zbavím. Dodneška se tou nádherou chodím kochat.

Hieronymus Blaylock, tak se jmenoval. Ctihodný profesor Hieronymus Blaylock. Jméno stejně velkolepé jako knír, stejně úchvatné jako stroj, ve kterém přisvištěl. Vyznal se ve víně, porážel mě v šachách, o sto šest řečnil o duchu lidské vědy. Dopídit se toho, že ve skutečnosti odstartoval ze svého panství v Kentu v roce 1911, byla pekelná dřina. Nerad to říkám, ale málem to odnesl jeden steampunkový sraz někdy kolem roku 2008. A co teprve když Hieronymus spatřil Mrzutku! Přísahám, že se mu oči rozzářily jako na výročí královny Viktorie. „Jářku!“ zvolal. „Opravdový živý *Tyrannosaurus*!“ On totiž *chápal*, že exotická zvířata se počítají mezi největší benefity cestování v čase. A musel jsem ho opravit – vysvětlit mu, že *T. rex* je sice jedním z nejslavnějších dinosaurů, ale k požírání lidí se moc nehodí, protože my jsme, co si budeme nalhávat, ve srovnání s jeho obvyklou kořistí příliš malí. Opravdu jsem to zkoušel; tyranosauři o nás prostě nejeví zájem. Celé dny by si pak museli vyšťourávat ze zubů drobné lidské kosti a s těmi jejich mrňavými horními končetinami to zkrátka nestojí za to.

Oproti tomu *Allosaurus* je nám co do velikosti mnohem bližší. Pořád je děsivě obrovský, ale podstatně mrštnější a ochotnější zbaštit člověka. Hieronymus dychtivě přikyvoval, lačně tyto informace vstřebával, potom zase Mrzutka lačně vstřebávala jeho a rovnováha byla obnovena. Na venkovském panství v Kentu v roce 1905 došlo k záhadnému výbuchu, ale nikomu na tom nepřišlo nic divného, poněvadž majitel byl pověstný výstředník, kterému něco vybuchovalo v jednom kuse. Protože jsem citlivka a protože se mi Hieronymus vážně zamlouval, nechal jsem ho vybuchnout přesně v den, kdy byl *Tyrannosaurus rex* oficiálně pojmenován. Na památku jeho omylu. To jsem celý já, chápete. Nabízím služby na míru.

Všichni skončí tady, protože tohle je konec času. Víc ho už není. Tohle je přední okraj toho, co přijde později, za průrvou v běžném plynutí po válce. Soutěska, chápete. Pokud se vrhnete kupředu, za válečné pustiny, nevyhnutelně skončíte tady. A já na vás budu čekat. Přese mě se nikdo nedostane. Mám doslova všechnu technologii na světě, vyškubnutou ze všech okamžiků, kdy se v někom vylíhla Velká Myšlenka, a s její pomocí dohlížím právě na tohle. Provozuju tady dokonalý policejní stát.

Před Hieronymem tu byla vědkyně z jednadvacátého století, Moni Mondelezová se jmenovala, která toužila získat vědecké výdobytky budoucnosti. Něco, co by mohlo spasit její přelidněný, klimatickými změnami sužovaný a politicky nestabilní svět. Velká filantropka, ta naše doktorka Mondelezová. Doopravdy věřím tomu, že kdybych jí řekl: *Pokud se necháte pozřít Mrzutkou, všechna potřebná tajemství vložím do obálky a pošlu do vaší doby,* hned by na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Jednou to všechno bude tvoje**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.